

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobkyně: F. M. B., narozená X, toho času pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem,
zastoupená: Organizace pro pomoc uprchlíkům, org. pomoci uprchlíkům, sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Oddělení cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, IČO 75151529, Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 11. 11. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 10. 2025, č. j. KRPP-150047-8/ČJ-2025-030022,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 28. 10. 2025, č. j. KRPP-150047-8/ČJ-2025-030022 se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 10. 2025, č. j. KRPP-150047-8/ČJ-2025-030022 žalovaný rozhodl o zajištění žalobkyně podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) za účelem předání do Řecké republiky (dále jen **Řecko**) podle právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen **Dublinkské nařízení**), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 27. 10. 2025, 15:00 hodin.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby předložila žalobkyně výčet ustanovení zákonů, jejichž porušení se měl žalovaný v rámci vydání rozhodnutí dopustit (§ 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 3 odst. 2 Dublinkského nařízení). Dále žalobkyně vytýkala žalovanému nedostatečné posouzení její situace, jakožto žadatelky o mezinárodní ochranu v Řecku. Podle žalobkyně nelze v rámci Dublinkského nařízení přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž v rámci azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů existuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobkyně v tomto směru poukázala na vyvratitelnost domněnky, dle které **státy participující na Dublinkém systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněná Evropskou úmluvou. Dle názoru žalobkyně se žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval otázce systematických nedostatků azylového řízení v Řecku pouze velmi obecně a nedostatečně.** Způsob vypořádání této otázky považovala žalobkyně za velmi stručný. V tomto směru žalobkyně poukázala na fakt, že Dublinkské transfery do Řecka byly pozastaveny na celoevropské úrovni od roku 2011 do 2017. Žalobkyně pro podporu citovala kritické zprávy předních lidskoprávních organizací popisujících situaci okolo žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku. Současně žalobkyně poukázala na minimální realizovatelnost transferů v rámci Dublinkského nařízení z členských států EU, a to včetně ČR, do Řecka. Tyto údaje dle názoru žalobkyně musí být žalované z úřední činnosti známy. Dále žalobkyně popsala svou situaci, kdy zmínila, že uprchla ze Sýrie, aby v Evropě požádala o mezinárodní ochranu, protože v Sýrii se obává o svoji bezpečnost, jelikož je Kurdka. K tomu doplnila, že v Řecku o mezinárodní ochranu žádat nechtěla a ani tak vědomě neučinila. To ostatně vysvětlila i v rámci výslechu před žalovanou. V Řecku jí byly odebrány otisky prstů a bylo jí sděleno, že to je kvůli kontrole kriminality. O tom, že má v Řecku podanou žádost se žalobkyně dozvěděla až po příjezdu do ČR. Netušila proto, že by neměla Řecko opouštět. Žalobkyně má strach z návratu do Sýrie a současně se obává, že by byla v případě, že by její azylové řízení probíhalo v Řecku, ve velkém nebezpečí nuceného navracení do Sýrie. Žalobkyně uznává, že napadené rozhodnutí o zajištění není rozhodnutím o samotném transferu. Nicméně vzhledem k tomu, že účelem zajištění má být právě nucené předání do Řecka, je nutné zkoumat, jestli toto předání je realizovatelné, a tudíž jestli je realizovaný účel zajištění. Žalobkyně je toho názoru, že z výše uvedených informací o azylovém řízení vyplývá, že předání do Řecka realizovatelné není. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, protože žalovaný se v něm věnoval otázce systematických nedostatků azylového řízení v Řecku pouze zcela obecně, když příslušnou pasáž pouze mechanicky překopíroval z předchozích rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

3. Ve vyjádření k žalobě dne 18. 11. 2025 žalovaný mimo jiné sdělil, že **žalobkyně byla dne 12. 11. 2025 ze ZZC propuštěna. Dále** žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí odpovídá zákonným požadavkům. Dále byl žalovaný přesvědčen, že rozhodoval v souladu s právem a na základě všech skutečností známých v době rozhodování o věci. Dále žalovaný konstatoval, že postupoval v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení. Žalovaný se realizovatelností předání žalobkyně do Řecka zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí. K žalobkyní citovaným statistikám žalovaný shrnul, že každý případ je posuzován zcela individuálně, a nelze automaticky předpokládat, že pokud byl výsledek předcházejících případů neúspěšný z pohledu realizace předání, že takto dopadne i tento konkrétní případ. Jiná situace by byla, pokud by český příslušný orgán, tedy Ministerstvo vnitra ČR, vydalo informaci, že transfery do Řecka nelze realizovat, nebo pokud by žalovanému bylo z vlastní činnosti známo, že Ministerstvo vnitra ČR nezahajuje dublinské řízení do Řecka. Tak tomu ovšem není. Žalovaný tedy nemá ani žádný důvod, zjištěný z vlastní činnosti, domnívat se, že by v Řecku měly být systematické nedostatky v azylovém řízení. Žalobkyně dále argumentuje zprávami lidskoprávních organizací, které mají říkat, že azylové řízení v Řecku trpí vadami, a to pokud jde o právní úpravu i aplikaci práva. Pokud by tomu tak bylo, pak by řecká legislativa a praxe odporovala evropskému právu a bylo by všeobecně známo, že činí kroky k donucení Řecka k nápravě, tak tomu ovšem není. Zřejmě se tedy pohled "vládních" orgánů na úrovni EU neshoduje s pohledem lidskoprávních organizací na tyto konkrétní oblasti. Je pochopitelné, že žalobkyně předkládá argumenty podporující její názor a snahu docílit prosazení jejího názoru, právě proto využívá dílčí formulace z různých zpráv účelově vytržené z kontextu. Pokud by azylové řízení v Řecku trpělo vadami, existoval by zřejmě i obecný "zákaz" dublinských transferů. Dále žalovaný konstatoval, že žalobkyně uvádí, že uprchla ze Sýrie, aby o mezinárodní ochranu požádala ve SRN, neboť se zde nachází její bratr. Žalobkyně uvádí, že v Řecku žádat o mezinárodní nechtěla, avšak dle výsledku lustrace systému EURODAC je prokazatelné, že tak učinila. Žalobkyně sama v žalobě uvádí, že ze Sýrie uprchla, aby v Evropě požádala o mezinárodní ochranu, protože se v Sýrii obává o svoji bezpečnost, jelikož je Kurdka. Pokud se žalobkyně obává o svoji bezpečnost, proč tedy "údajně" nepožádala o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, tzn. v Řecku, a nadto neměla tak v úmyslu učinit ani v ČR. O mezinárodní ochranu chce žádat pouze v SRN, jak sama opět potvrdila v rámci protokolu, a to na straně 3, kde uvádí následující „Chtěla jsem si v Německu požádat o azyl. Dělalí to tak všichni a vím, že je to nelegálně, ale chtěla jsem za bratrem do Německa." Na základě výše uvedených skutečností žalovaný v jednání žalobkyně spatřoval účelové zneužití institutu mezinárodní ochrany. Žalovaný také zmínil skutečnost, že žalobkyně disponovala rakouským dokladem, který byl opatřen její fotkou a jednalo se zřejmě o padělek, který získala v Řecku od převaděče. Tohoto padělaného dokladu využila k uskutečnění své cesty směřující až do cílové země, tzn. SRN, kde dle její výpovědi, tento doklad zničila, neboť měla strach z německé policie. Její jednání mělo zjevně účelový charakter, neboť směřovalo k tomu, aby si neoprávněně zajistila pobyt a dostala se přes území členských států schengenského prostoru do SRN. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je důvodná.
8. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá: Žalobkyně byla dne 27. 10. 2025 kontrolována hlídkou PČR, na adrese Rozvadov 20. Hlídka PČR provedla pobytovou kontrolu a vyzvala žalobkyni k prokázání totožnosti. Na to žalobkyně nepředložila žádný cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti. Pouze sdělila své osobní údaje. Dle lustrace v Cizineckém informačním systému nemá na území ČR povolen jakýkoliv druh pobytu. Na základě neoprávněného pobytu na území byla na místě omezena na osobní svobodě, neboť neoprávněně vstoupila a pobývala na území. Téhož dne bylo provedeno daktyloskopování a otisky byly porovnány v systému Eurodac, kde byla nalezena shoda, tj. žalobkyně je žadatelem o mezinárodní ochranu v Řecku. V protokolu o podaném vysvětlení ze dne 28. 10. 2025 žalobkyně uvedla, že se jmenuje F. M. B., trvale bytem E.. Ze Sýrie odešla 19. 9. 2025, protože chtěla jet za bratrem do Německa. Šla nelegálně pěšky ze Sýrie do Turecka bez pomoci převaděče. Tam byla asi 4 dny. Původně cestovala sama, pak se přidala k nějaké skupince jiných žen. Následně cestovala z Turecka do Řecku, plavila se po moři na člunu, kamarád jejího otce jí dal číslo na nějakého člověka, který jí měl s cestou pomoci. Její bratr za její cestu zaplatil asi 20 000 Euro. Nezná žádná jména převaděčů. Do Řecku přijela někdy koncem září 2025. V Řecku pak šla do lesů a dostala nějakou lokaci, kudy má jít dál přes lesy. V Řecku byla asi 3 dny. Od nějakého člověka dostala doklad Rakouska, kde byla její fotka, asi to byl padělek, ale bylo jí řečeno, že se na to dostane do Německa. Doklad jí zařídil bratr z Německa. Cestovala vlakem, pěšky a kamionem. Chtěla se dostat za bratrem do Německa. Nemá cestovní doklad, ani ho nikdy neměla. Nemá ani žádný jiný doklad totožnosti. Ve svém mobilním telefonu měla vyfocený dokument, který se vydává před občanským průkazem, ale telefon jí zabavila německá policie. Rodiče žalobkyně již nežijí. Má jednoho bratra a jednu sestru v Sýrii a v Německu má druhého bratra, který je v Německu už asi rok a půl a má tam nějaký pobyt, ale neví, jaký. O azyl nikde nežádala. V nějaké oblasti v Řecku ji kontrolovala policie, taky jí brali otisky prstů, ale o azyl nežádala, ani jim nic nepodepisovala. Říkala jim, že chce za bratrem do Německa. Řekli jí, že jí vezmou otisky kvůli kriminální činnosti, jestli na jejich území něco nespáchala. Nevěděla, že může být jen v Řecku. V Řecku dostala od převaděče kartičku s její fotkou, tak myslela, že na to už může po Evropě cestovat, ale zničila ji v Německu, než ji kontrolovala policie, protože se bála policie se zbraněmi. Neuvědomuje si, že by porušovala nějaké zákony, protože tak cestovali i ostatní krajané. Chtěla si v Německu požádat o azyl. Dělají to tak všichni a ví, že je to nelegálně. Do ČR vstoupila 26. 10. 2025 pěšky, ale neví, z kterého státu. Šla nějakým lesem. Pak někde nasedla na vlak, koupila si do mobilu jízdenku do Frankfurtu nad

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mohanem, a jela za bratrem do Německa. Asi hodinu před tím, než měla dojet k bratrovi, ji kontrolovala německá policie a vysadila ji z vlaku. ČR pouze projížděla, v Evropské unii je poprvé. Nechce do Řecka, nechce tam žádat o azyl, ani nechce žádat o azyl v ČR. Je svobodná a bezdětná. Neměla možnost, aby odešla ze Sýrie i se svou sestrou, ale až by se dostala k bratrovi do Německa, tak by poslali i pro ni. V Sýrii se bála o život, protože jsou tam běžné únosy z náboženských důvodů. Je Kurdka a Turci dělají nálety z letadel na oblast v Sýrii, kde žijí Kurdové. Jí osobně vyhrožovali a nadávali jí přes sociální sítě, že ji unesou, protože je Kurdka. Byl to nějaký Arab, řekl, že si ji kdekoliv najde. Řekla to bratrovi a on řekl, že si jí k sobě vezme do Německa. Důkazy o tom měla v telefonu, který nechala v Sýrii, protože jí řekl, že si jí podle polohy najde, tak ho tam zahodila. Od vlády a od úřadů jí možná také něco hrozí. Když byla doma, tak to bylo v pořádku, ale bála se vyjít ven. Kurdové tam běžně mizí. Není tam bezpečno. Soudy tam nefungují. Má u sebe asi 100 euro. V ČR nic nemá. Peníze měla od bratra, který je v Německu. Je zdravá a žádné léky neužívá. Bratrovi volala do Německa už včera, řekl jí, aby tady nežádala o azyl. Všichni Syřané jezdí do Evropy tak, jako jela ona. Němci jí měli taky pustit do Německa.

9. Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“*
10. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
11. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *„Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“*
12. Hlavní námitkou žalobkyně vytykala žalovanému nedostatečné posouzení otázky, zda neexistují překážky v naplnění účelu zajištění, tj. zda je potencionálně možné předání žalobkyně do Řecka v rámci Dublinského nařízení. Současně žalobkyně shledala argumentaci žalovaného v tomto směru za nedostatečnou a nepřezkoumatelnou, kdy si žalovaný neopatrnil ani dostatek podkladů pro učiněné závěry.
13. Soud v reakci na argumentaci žalobkyně odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.

14. Po pečlivém zvážení námitek žalobkyně dospěl soud k závěru, že žalobní argumentace, kterou vytýkala žalovanému to, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně nezabýval realizovatelností účelu zajištění, konkrétně otázkou možnosti předání žalobkyně do Řecka, je důvodná. Soud souhlasí s žalobkyní, že závěr žalovaného, kdy mu nejsou známy překážky, pro které by nemohlo být realizováno předání žalobkyně do Řecka, je nepřezkoumatelný, a to za situace, kdy si žalovaný k hodnocení této otázky neobstaral žádné podklady, a kdy je všeobecně známou skutečností, že se řecký azylový systém v minulosti potýkal se zcela zásadními problémy a nedostatky, které vyústily až k přijetí opatření v podobě zamezení předávání žadatelů o mezinárodní ochranu v rámci Dublinského nařízení, a to na celoevropské úrovni. Jelikož byla tato skutečnost žalovanému zcela nepochybně známa, bylo na místě o to více věnovat pozornost této části odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný namísto toho zvolil zcela nepodložené a lakonické tvrzení: „Správní Orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/201 CM 50, [2624/2012 Sb. NSS]) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastnice řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastnice řízení do Řecké republiky. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Řecká republika je povinna účastnici řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastnici řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty.“ Z tohoto znění nelze seznat na základě jakých informací žalovaný k tomuto závěru dospěl. Z veřejně dostupných zdrojů rovněž plyne, že azylový systém stále vykazuje systémové nedostatky, což ostatně uvedla žalobkyně i v žalobě. Rovněž soudu není známo žádné nedávné rozhodnutí o předání žadatele o mezinárodní ochranu do Řecka či jeho realizace. Žalovaný již s ohledem na tyto veřejně dostupné informace, jimiž nepochybně disponuje, měl před rozhodnutím o zajištění cizince opatřit podklady o tom, zda je předání žalobkyně do Řecka potenciálně vůbec možné. Žalovaný takto nepostupoval a jeho závěr o neexistenci překážek, které by bránily v předání žalobkyně do Řecka, je nepřezkoumatelný. Soud si je plně vědom situace, v níž se žalovaný při rozhodování o zajištění cizince nachází z hlediska rychlosti řízení a omezených možností shromažďovat podklady pro rozhodnutí, nicméně žalovaným zvolený způsob odůvodnění byl až příliš stručný a paušální. Tato stručnost neumožňuje nyní přezkoumat závěry žalovaného, stejně jako nenachází ani tu nejmenší oporu ve správním spise. S nadhledem lze tvrdit, že pokud žalovaný o žádných překážkách neví, tak ani neexistují. Pokud by žalovaný přistoupil alespoň ke způsobu a rozsahu odůvodnění, jako tomu učinil v rámci svého vyjádření k žalobě, mohla být situace jiná. Avšak argumentace učiněná ve vyjádření k žalobě nemůže nahrazovat odůvodnění rozhodnutí, a proto k němu nemohlo být přihlíženo.
15. Pro uvedenou vadu řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a tedy jeho nepřezkoumatelnosti, soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Soud však současně nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 111/2012-34, z něhož plyne, že po zrušení Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí žalované o zajištění cizince je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno.

VI.

Náklady řízení

16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalobkyně, jež měla ve věci plný úspěch. Žalobkyni však žádné náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 26. listopadu 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.